

Владислав Цветков

Тъмната страна

Анотация:

Сашо е хлапе, мечтаещо за бляскава кариера, отрупана с пари, власт и незабравими моменти, ала предварителни планове невинаги са добра идея... бъдещето не е обляно с пишци цветове за всекиго.

I. Нетърпение

Пристъпих с недоволство към надраскания, очукан чин, в очакване строгата госпожа по биология да се появи и да започне урока за „обмяна на веществата при бактериите“. На пръв поглед бях нормален петокласник, но целите ми надхвърляха дори тези на най-дръзките ми връстници. В час никога не съумявах да смеля поднесената ми информация, но успехът ми бе висок и от училищният състав ме смятаха за примерно и умно момче. Ала нямах намерение да бъда поредния посредствен ученик с добър успех, който да хвалят и сочат за пример на родителските срещи. Не бях като онези дребни гниди.

Съучениците ми ме ненавиждаха, не само заради похвалите, които получавах, а и заради тайнствеността около личността ми. След като бях прехвърлен от НУ „Васил Левски“, за да започна пети клас в наскоро построената нова гимназия, тези отрепки, съучениците ми, устройха традиционно посрещане за „добре дошъл“. Но кой от тях би предположил, че съм бомба със закъснител, рисуваща лицата им в пишци цветове? Те не познаваха този пламтящ гняв, който ми бе трудно да контролирам.

Обяснението беше просто: за мен те бяха долни нищожества, които трябваше да опитомя и разчистя от пътя си, правейки го с усмивка. Защо се усмихвах? Защото ми харесваше!

Семейството ми бе сплотено и богато, и не ми липсваше нищо. Жадувах само годините да минат по-бързо, за да се измъкна от училищната система. Искях да навърша пълнолетие, да се потопя в света на възрастните и да участвам в техните палави игрички. Те изглеждаха много по-забавни от пребиването на натрапващ се хулиган. Не гледах анимации, а следях научните канали, новините и политическите предавания. На крехката възраст от единадесет години, се затормозявах с неща, които не би следвало да ме интересуват. Ненавиждах некадърността и алчността на управляващите, но знаех, че над тях има някой друг, както и над този, и над него. Шепа хора контролираха съдбата ни, но определено не бяха онези, показвани на екрана.

Но все пак се случи нещо ободряващо. Срегнах момиче на име Силвия. Сбих се с някакви тъпанари в близост до блока на техните. Въпреки че спечелих битката, явно отстрани не е изглеждало така. Силвия ми се притече на помощ, заплашвайки другите, че ще извика полиция, ако не ме оставят. Несъмнено се влюбих в нея от пръв поглед. Борбен характер,

неприсъщ за повечето пикли. Моментално я попитах дали иска да ми стане гадже, но не ѝ оставих време да отговори, а впих девствените си устни в нейните. Учудващо, не последва шамар, а изкривена от уплаха и объркване усмивка. Започнах всеки ден да я чакам пред училището ѝ. Силвия бе с година по-голяма, но пък аз бях по-висок. Като се замисля, приличах на щраус, затова и самочувствието ми бе високо.

– Саше! – дочух името си из тълпата от излизащи ученици.

Това бе тя, нахвърляйки ми се със страстна целувка пред смаяните погледи на останалите. Вероятно за тях бе странно как хлапета на нашата възраст демонстративно се целуват, прегръщат и опипват. Но не ми пукаше. Никой не го оспорваше, а и не смееха. Вдъхвах ужас у повечето наборници.

Разхождахме се из малкия дунавски град, хванати за ръце, целувайки се през десетина минути. Това продължи две години, докато най-сетне успях да разтворя краката ѝ, и да опитам от божествената амброзия. Любовта ми към нея се бе свела единствено до мисълта за секс. Нищо повече. Зарязах я два месеца след това, а не след дълго тръгнаха слухове, че сменя момчетата по-често от дрехите си. Явно така се опитваше да ме превъзмогне.

Почти на шестнадесет, бащата ме учеше да карам кола, подготвяйки ме за шофьорските изпити. Не го бях молил – сам изяви желание, но скоро стана ясно, че по-нескопосан шофьор от мен няма. Отне ми повече от седмица да се науча да тръгвам, без да угася колата. Нещата наистина вървяха бавно, а след месец татко смени скоростната кутия, обвинявайки мен за ремонта. Майната му! Така и повече не се качих в шибаната таратайка, която всъщност струваше куп пари.

Не ме биваше в създаването на приятелства, бях си самодостатъчен, дори рождените си дни прекарвах в собствената си компания. Поднесените в тези дни пари ги пилеех по тъмни пейки с кенче бира в ръка и малко „смешно зелено“ в уста, закупено от местните пропаднали дилърчета. Не бях пристрастен, може би просто разучавах нови почви, опитвайки от това-онова... Не се ограничавах.

На седемнадесет копнеех да видя и вкуся света. Купувах си наркотици, скъп алкохол, проститутки, карах мотори под наем – изучавах. Но не загърбих и другата страна на монетата. Таях високата амбиция да се превърна в нещо повече, нещо над простолюдието. Постепенно, в главата си започнах да съхранявам информация, която вярвах, че ще ми помогне в бъдеще.

През лятната ваканция започнах работа в склад за плодове и зеленчуци, пътувайки с „черен брат'чед“ до мен в каросерията. Джобните ми не бяха малко, но не ми стигаха. Циганина с мен винаги заспиваше по пътя, а когато се събудеше, си взимаше по един банан, изяждаше го и криеше обелката в джоба си. Няколко пъти ми се прииска да му разбия фасона и да го изритам от движещия се бус. Не знам как успях да се въздържа. Поработих и като хамал, но бързо ми дотегна. А и не можех да си позволя да падна толкова ниско.

В училище нещата не се бяха променили, освен че в класа ми бе прехвърлен някакъв Емо от съседно видинско село. Беше висок и мургав със зелени очи, но не приличаше на циганин и не говореше като такъв. Досега бил сменил четири училища, все го гонели, заради побоища. Изгарях от желание да ми се изрепчи. Искях да го опозная по-добре, а най-ефективният метод за целта бе размяната на юмруци. Седмиците летяха, а кучият син се държеше като цвете за мирисане. Това започна да ме вбесява. Причаках го след училище, на

усамотено място и се изплюх в лицето му, изсмивайки се със социопатски поглед. Нямахме как да го пренебрегне. Бях готов за боя.

– Сашо... нали?

– А, да... Сашо съм... – озовах се на земята по гръб.

Не знаех какво стана, но го гледах отдолу и почти не усещах изтръпналото си лице. Сkochих на крака, забивайки главата си в мутрата му. Емо отстъпи две-три крачки назад и се заклати като пиян, опитвайки да се фокусира. Започнахме да се налагаме с юмруци и се въргаляхме из разронения цимент. Това продължи около пет минути. Последният удар бе мой.

– Д-добър си, Саше... Слуховете за теб бяха... верни... – измърмори Емо паднал по гръб. Изгърсих се до него:

– Мамка ти... и ти не си поплюваш...

Лежахме изтощени на метър разстояние един от друг, зяпайки небето. Погледнах вяло дясната си ръка – цялата бе ожулена с издрана кожа на кокалчетата. Емо протегна своята десница, обхващайки стиснатия ми юмрук.

– Да станем дружки... – каза той.

Така успях да създам първото си истинско приятелство. Почти цяла година след битката се мотахме заедно. Емо мразеше подкупната правосъдната система. Искаше да стане съдия, за да може да натиква боклуци зад решетките. Имаше силно чувство за справедливост, което му навличаше сериозни проблеми. Защиатаваше по-слабите и се опълчваше срещу нередностите и нехайството. Понякога дори ме хващаше срам от него, виждайки го как спасява бездомни кучета, подритвани от клошари и цигани.

На балната вечер и двамата успяхме да се уредим с готини, пияни момичета, които изчукахме до хотела, разваляйки напълно скъпите им прически и облекло. Към края аз избутах своята „дама“ настрани, вдигайки гащите си. Няколко крачки по-напред зърнах един смотаняк от класа, за когото бях сигурен, че е девствен. Заповядах му да идва и да чука кучката, докато е време.

Пред хотела Емо и неговата изгора се прегръщаха и целуваха доволно. Знаех, че той не може да я отреже и реших да свърша това изключително гнусно и подло деяние вместо него. Или поне той виждаше нещата така. Нямахме да му позволя да ме изостави сам – та ние още не се бяхме сбили с никого. Отидох при гълъбчетата и впах страстно устните си в тези на Емо. Той се изненада и се опита да се измъкне, но безуспешно.

– Кучко, той е мой. Изчезвай! – обърнах се към цицестата девойка.

Объркана, с ръце на устата, тя се измъкна с неуверени и попикани стъпки.

– Какво правиш, бе, човек?!

– Няма да ми разваляш вечерта с някакви едnodневки. Тепърва започва купона!

Засмяхме се на нелепата ситуацията и прегърнати, с бодра крачка се отправихме към входа на хотела.

Училището приключи за нас, а аз изкарах тъпите шофьорските курсове, въпреки трудностите и парите, които трябваше да пробутам. Камери ли? Глупости! Ако нещо не се

купува с пари, значи се купува с много пари. Но сега какво?

Разделихме се с Емо, когато отиде да учи в София. Той знаеше какво иска да направи със себе си, но аз – не. Копнеех за власт, без значение каква. Искях да съм над нещата.

Дългоочакваният ми осемнадесети рожден ден най-после отмина – бях пълнолетен. Време беше да закрача към забавните „игри“, за които копнеех от хлапе. Вече имах шанс да се боря за амбициите си, каквито и да бяха.

II. Пробиване

Въпреки пълнолетието, осъзнавах, че все още съм келеш. Трябваше да придобия мъжество и да спечеля уважението на хората. Казармата бе един от начините, но редовната я бяха премахнали. Останаха програми за начална и специална военна подготовка. Без много да му мисля, се вписах за военно обучение във Велико Търново, за един месец. Родителите ми поеха всички разходи, а аз бях настанен в смрадливо общежитие, ведно с останалите курсанти. Тези самозабравили се ратаи приемаха курса като някакво приключение и забавление. Знаеха, че са тук по собствено желание, затова не се чувстваха длъжни да се стараят. Но аз стриктно следвах всички заповеди и наставления от старшина Мадански.

Да пълзя под бодливата тел и да лапам кал – „Тъй вярно!“. Да прескачам препятствия, да стрелям по мишени, докато се смрачи – „Тъй вярно!“. Да влача торби с пясък на гърба си и да изкачвам изкуствените диги – „Тъй вярно!“.

Не хленчех и не обелвах дума, освен ако не ме попитат. Логически тестове, строеви подготовки, практически учения, полеви занятия... абсолютно всичко го взимах присърце. Не бях тук, за да се размотавам, а това явно дразнеше някои личности, дори тези, които ме командваха.

Не мина много време преди да стана за смях. Паднах от двуметровата стена, която трябваше да изкатеря и прескоча с 15 кг тежест на гърба. При нормални обстоятелства бих се справил, но не и след омаломощаващите упражнения, които ми подхвърляха в студовите през ноември... Старшина Мадански ми възлагаше непосилни задачи, за да започна да се дъня, а той да почеше егото си. Но в моите очи, тази дебела свиня си бе просто гнусен, мръсен, гаден и шибан комплексар, и не на последно място – рогоносец. Жена му бе руския, негово физическо копие, която му изневеряваше с един тип от курса. Неволно станах свидетел на противната гледка и разклатените мазнини. Бяха се напили и се чукаха зад неосветената страна на общежитието. Мина ми през акъла да му кажа: „Баче, отмести се малко“, но почувствах едно странно вътрешно удовлетворение.

В последствие се оказа, че не само аз съм готов да изучавам жената на старшината, въпреки че бе квазимодо. Отпуснах се на пейката пред входа и доволно пуших. Момчето, което допреди десетина минути се бореше със 70-килограмовото женище, се спря при мен и поиска цигара.

– Нещо ми е тъпо – рече той след няколко дръпки.

– Така е след такава тежка битка – подръчках го.

Усети се накъде биех и се засмя. Не му пукаше, че знаех за него и жената на Мадански.

– Как се казваш?

– Правилно е първо ти да ми се представиш.

– Наистина си много стриктен с тия... обноси... Аз съм Мартин.

– Сашо.

– Сашко... да отидем в някое клубче, да се позабавляваме.

– Мисля, че знам перфектното място – отвърнах и се отправихме към нощен клуб на края на града, пълен с малолетни курви.

Бях се превърнал в аутсайдер и трън в очите, но Мартин направи последните ми дни малко по-разпускащи. При завършването ни връчиха по един ламиниран лист хартия и малко, златно „лъвче“ за спомен, и ни изпратиха по живо, по здраво. Донякъде бях горд със себе си, но трябваше да сторя още нещо, преди да напусна този град наистина доволен.

Забелязах старшина Мадански до главната сграда, докато се опитваше да свие цигара. Протегнах ръка към него за здрависване. Инстинктивно и с усмивка, той ми стисна ръката, но коляното ми не се сдържа и се насочи към стомаха му. Старшината се свлече, връщайки всичко изядено през деня. Не бих казал, че възмъжах, но поне придобих по-голяма самоувереност.

Напуснах града с първия автобус за София. Нямах намерения да се връщам във Видин, при родителите си. Звъннах на нашите за пари и веднага наех едно удобно, двустайно апартаментче в центъра. Новата година я прекарах сам, без капка алкохол. Дори тогава се бях задълбочил върху по-важните неща – пробиването ми в живота. Направих си план за действие през идната година, който възнамерявах да следвам стриктно, също като военното обучение. Но преди това трябваше да наваксам със секса и наркотиците.

Нямах компания, с която да движа и да забивам момичета, ала не бях грозен и безпаричен, затова не ми отне много да поканя угледна продавачка на бельо в леглото си, за да ми „вземе размери“. Бе с десет години по-голяма от мен, омъжена и с деца, но това не ми пречеше, нито пък на нея. Чуках я при всеки удобен момент, а тя умело лъжеше мъжа си – истинска лисица. Редувайки нея, фитнеса и „зеленото смешно“, което успях да си набавя, се заформи една рутина и започна да ми писва.

От раз се отказах от всичко и се подготвих да сбъдвам непосилните си мечти. За начало, реших да се пробвам за пожарникар. Бях разбрал, че търсят хора от обява във вестник и веднага отидох да си подам документите. Вярвах, че ще имам предимство, заради онази ламинирана хартия от военното училище, ала страшно грешах. Въпреки пропилените пари по прегледи и вадене на документи, не бях одобрен. Притежавах всички умения, за да започна, но не ми бе писано. Успях да се „сближа“ с един от старите пожарникари, който ме осведоми набързо как работят нещата.

– Еми, пич... Знаеш какво е положението, нали?

– Каквото е в цялата страна, а?

За последно погледнах тридесетте имена от двестата, които ще се отправят към последните изпити. Изритах яростно всички кошчета за боклук, които видях по коридора на излизане от пожарната сграда. Дали ми направиха забележка? О, да... Дали се стигна до бой? О, да! Но бяхме възпрени набързо. Отвън въздъхнах с думите:

– Изглежда няма да съм пожарникар. Ами полицаи?

Два месеца по-късно сценарият се повтори. Сведох глава и реших да следвам. Избрах си „финанси“. Звучеше някак си умно. Първата година мина неусетно, безпроблемно си взимах изпитите. Не се налагаше да се напругам, за да се справя с ученето.

Наближаваше Хелоуин, който незначайно защо се празнуваше и в България. По улицата щъкаха маскирани хлапета, обикалящи из блоковете, които не след дълго бяха изритвани навън с крясъци. Възрастните определено не разбираха, нито признаваха този чуждоземен празник. И още по-добре: та къде останаха нашите традиции? Но все пак посетих един студентски Хелоуин-купон в дискотека в центъра. Бях се дегизирал като сериен убиец, обяля

в червена боя и окачен с брадви.

Като изключим повечето маскировки, дискотеката не бе зле. Навред курви, а в тоалетните самите охранители привикваха и продаваха амфетамин и екстази. Направих се на животното. С Емо бяхме скъсали връзка, та дори новия му номер не знаех. Вече си нямах стабилна дружка за такива места.

Компания „умни гъзарчета“ от университета ме подмина, мерейки ме с натрапчив поглед. Не отвърнах на предизвикателството им. Знаех много добре от какво би ги заболяло най-много. Наближаваха изпити, на които възнамерявах да съм на върха.

Е, така и стана. Самият факт, че учителите ме похвалиха на всеослушание, бе достатъчен да накарам всички да замлъкнат. Донякъде това промени отношението на част от студентите към мен, предимно женската. Няколко момичета предложиха да се сприятелим, канейки ме на кафе. Приех, въпреки че не бяха мой тип. По ред на номерата вдигах краката на почти всяка, която ме заговори. Бях усъвършенствал „донжуанските“ си умения.

След завършване на университета членувах в партия, оглавяваща държавата по това време. Почти три години останах в нея, докато изневиделица ми бе наредено да напусна. Уведомиха ме, че не спазвам Устава и не работя за осъществяването на целите и задачите на партията. Кое то си беше вярно. Не исках да трупам пари за другиго.

Използвах създадените връзки и малката власт, за да популяризирам името си. Въпреки че бях дал някои идеи, които приложиха, в повечето случаи работех против тях. При наближаване на избори, всички знаеха кой съм и към кого да се обръщат за „купуване“ на електорат. Ала нито хората получиха парите си, нито партията – вотове. Откъде-накъде ще пропиляе тази възможност за бърза печалба?

С припечелените мангизи, изменяйки на партията и не нарушавайки българските закони, успях да си закупя нов, луксозен автомобил „Мерцедес-Бенц“. Нашите вече ми бяха купили апартамента, в който живеех под наем, с условието да се оправям сам оттук насетне. Бях пълнолетен. Не им се разсърдих, а се вслушах в думите им и запретнах ръкави.

Но нещата определено не потръгнаха. Можех да се уредя на всякаква обикновена работа, но не и такава, каквато заслужавах. Наложи се да започна като третокласен банкер в малка банка, тъй като ножа опря до кокала и парите не стигаха дори за гориво на мерцедеса.

Бях комуникативен и манипулативен. Давах чадър на хората в слънчево време и си го взимах обратно в дъждовно. Бях бляскав работник, но по стечение на обстоятелствата, банката фалира и отново останах без приходи, точно когато повярвах, че имам шанс да се издигна. Скоро щях да навърша тридесет, а да започна в нова банка ми се стори безсмислено. Собствените ми години започнаха да ме плашат.

Плановете, които си поставях, рухваха. Нищо не можех да направя от себе си. Стоях си вкъщи, сам с обърканите си мисли. Дали не сгрехих някъде по пътя? Не бях ли достатъчно упорит? А може би просто ми липсваше нещо? Самосъжалявах се до момента, когато нещата се влошиха още повече. Получих обаждане от майка ми, което едва успях да разбера от умопомрачителния рев и несвързани думи. Изглежда татко бе починал.

III. Пропадане

Баща ми имаше много близки и приятели, които превърнаха погребението му във време за опознаване, вместо за скръб.

Докато живеех в София, рядко се прибирах, да се видя с нашите. Може би това бе една от причините да не почувствам почти нищо, гледайки бледия старец в ковчега. Никога не съм се страхувал от смъртта, и не виждах смисъл хората да тъжат заради нея. Но бях облекчен от мисълта, че се бе споминал в съня си. Годишно, в страната, смъртта причинена от инфаркт бе повече от раждаемостта.

Останах в града, за да правя компания на мама, която бе съкрушена. Горката, цяла година не можеше да се съвземе. Бях като бавачка, хранейки я и слагайки я да спи. Неведнъж ми минаваше през акъла да изоставя старицата. Покрай нея живота ми спря. Нищо не се случваше, а най-лошото е, че свикнах с това. С времето придобих страшно главоболие, което не отшумяваше дори след голяма доза болкоуспокояващи. Преди парите идваха главно от баща ми, а без него започнаха да свършват. Време беше да набавя някакви средства. Станах муле на местни отрепки. Никой не би подозирал, че в жабката на луксозният си мерcedes пренасям по половин килограм хероин и амфетамин. Пътувах предимно до столицата, където на предварително уговорено място ме чакаха някакви хлапета с парите си. От време на време участвах и в организирани улични боеве. На малкия ринг, оформен от хора, си бях изкарал прякора „Побъркания“. С лекота деформирах лицата на опонентите си, смазвайки и ритайки ги където ми падне. А след всеки двубой главоболието ми растеше и ми притъмняваше. Душевното ми равновесие се разклащаше все повече и често се нахвърлях на публиката, която ни насъскваше, сякаш бяхме бесни кучета.

Покрай заниманията с наркотиците, нещата започнаха да загрубят. Шефа ми бе очистен от конкуренти най-демонстративно в едно кафене, а полицията си завря носа в задниците ни. Но още имах материал за продан и бях опознал хората и методите за доставка. Имах всичко необходимо, за да стана следващия баро на групата от петнадесет човека. Успях да ги убедя да останат, след което започнах бавно да въртя всичко, с тежка ръка.

Навлязох и в бизнеса с плътски удоволствия, като лично тествах новопостъпилите проститутки. Заплахите и побоищата бяха нещо съвсем нормално в моя свят. Така не закъсня момента, в който трябваше да убия човек. Но той сам си беше виновен. Откъде му хрумна тъпата идея да насочва пистолет срещу мен, в собствената ми бърлога? Глупака нямаше представа пред кого се изправя. Мигновено изкарах своя „Глок 17“ и пуснах куршум през дясното му слепоочие. Не почувствах вина. На придошлите след изстрела заповядах да се отърват от трупа, като част от тях ме питаха:

– Шефе... Какво ще правим сега?

– Какво ще правим ли? Нека помисля... Ще продължим с това, което правим, лайна такива! –изкрещях в лицата им, раздавайки шамари и боксове.

Бизнесът ми продължи, а аз се издигах все по-нагоре. Кой би предположил, че всъщност начинът бил това? Майната й на държавната власт!

Мина година, откакто оглавих бандата от мошеници, изнасилвачи и убийци. Вършехме ужасяващи дела, а убийствата се превърнаха в спорт за нас. Но не закъсня и предателството, поднесено със солидни доказателства срещу мен. Да, намираха се предатели между шибаните отрепки, на които пълнех джобовете с пари. Ала не бях готов да се предам толкова

лесно. Избягах с ръждиво „Рено“ към вилата ми в Козлодуй. Никои не подозираше за това местенце, което бях закупил и подсигурил с всичко необходимо, за да оцелея години наред.

Уви, спокойният ми живот не бе дълъг. След седмица, десетина мъжаги от ГДБОП влязоха с все вратата и ме повалиха на земята. Не се замислих как са успели да ме открият. Напротив, бях възхитен, че са го постигнали. Името ми се появи на почти всяка първа страница по вестниците и по всеки телевизионен канал. „Побъркания“ – наркобарон, сутеньор и убиец, изправен пред върховния административен съд в София.“

Въпреки окаяното си състояние, предизвикано от честото главоболие, придружено с повръщане, не свеждах глава пред никого. Безброй полицаи и журналисти ме изпроводиха до главния съдия. А в длъжност встъпи той... съдия Емил Борянов, мой приятел от детство. Още преди половин година го бях поразучил. Знаех, че е съдия, но не предполагах, че точно той ще се окаже и мой палач.

– Александър Найденов Бакийски – поде той. – Каква иронична среща.

– Прав си... Емо... Наистина си прав! – започнах да се смея на глас.

В този момент осъзнах, какво съм за него. Бях боклука, който Емо щеше да вкара зад решетките. Бях пропаднал до такава степен, че чак се бях издигнал.

Съдът се произнесе с доживотна присъда без право на замяна или помилване. Бях пратен на дунавския остров Персин, в затвора „Белене“, да излежа присъдата си. Килията, в която ме заточиха, беше в отчайващо състояние. Не бе лесно, имайки предвид, че бях меркантилен. Но дори тук, в най-строго охранявания затвор в страната, имаше дупки. Все още притежавах пари и неколцина доверени хора. Не бях небрежен, нито глупав, и се сетих на какво се дължи главоболието и слабото ми тяло. Поисках рентген, за да се убедя окончателно. Имах мозъчен тумор. Но реших да не се възползвам от това за олекотяване на присъдата или условията на живот. Поисках веднага да се върна в килията.

Имаше един-единствен изход. Изход, който би подходил на човек като мен. Поръчах да ми доставят личния „Глок 17“, подкупвайки служител от охраната да ми го предаде тайно. В изпълнителя имаше един патрон, както поисках. Късно вечерта го насочих към главата си и натиснах спусъка. Свлякох се на земята, съзирайки единствено краката на затворническото легло. Изстрела не ме уби веднага. Сякаш Бог искаше да ме накаже, оставяйки ми още малко време да премисля всичките си постъпки...

Ала не съжалявах за нищо. Живях по начин, който ме удовлетворяваше, и дори успях да си направя име, макар и гротескно.

– Игрите на възрастните... наистина... се... оказаха по-забавни... от пребиването на натрапващ се хули...ган...

Информация за текста

Издание:

Владислав Цветков. Тъмната страна.

2016 година